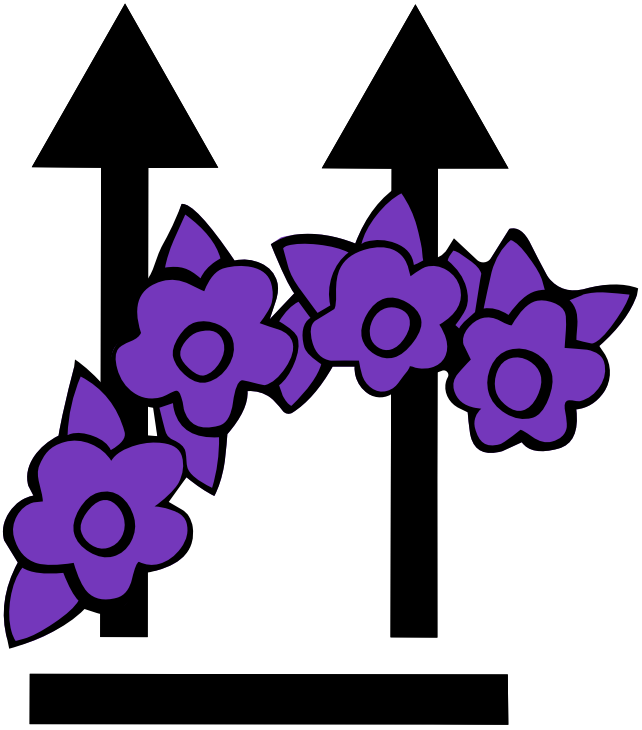
UNPACKING THE HOUSE: THE LIBRARY
Memory Rehearsal by Eleni Sikelianos

Geheugenrepetitie door Eleni Sikelianos (p.31)
Unthâldrepetysje troch Eleni Sikelianos (p. 38)

Kunsthuis Syb, Hoofdstraat 70, 9244 CP Beetsterzwaag
info@kunsthuissyb.nl, www.kunsthuissyb.nl

ABOUT THIS TEXT

This publication features the first 20+ pages of Eleni's intimate meditation on ancestry, ritual, queer history, performance, and the poetic construction and reimagining of an archive. The author revisits the site of Delphi, to reconnect with her great-grandmother, Eva Palmer Sikelianos, who in 1927, together with a community of poets, dancers, and artists, staged the revival of the ancient Delphic festivals.

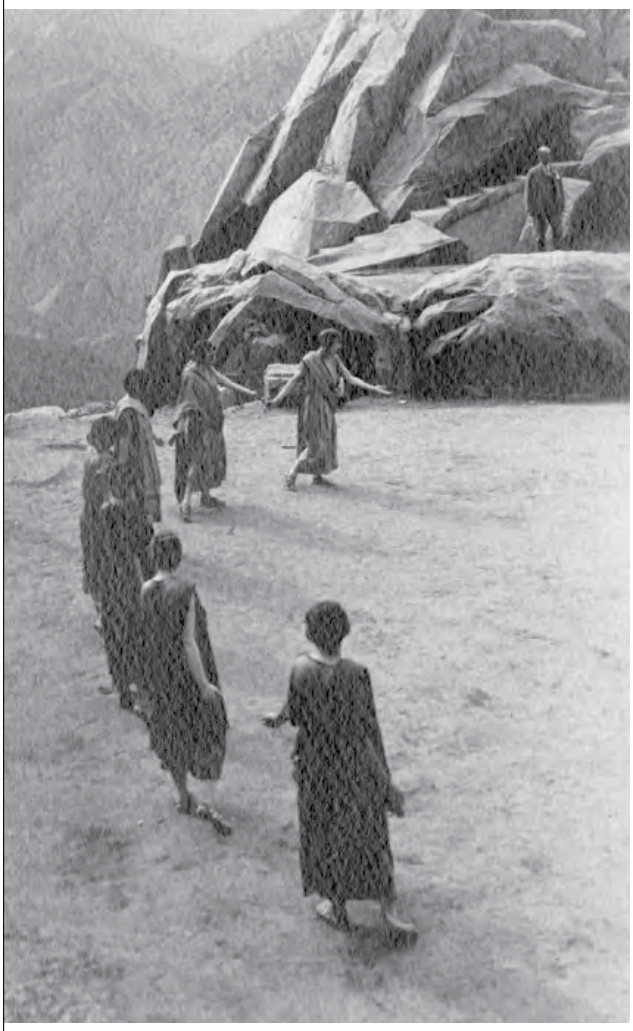
Leah encountered Eleni in Mexico City, on the eve of the publication of *Memory Rehearsal* (City Lights, 2026). As an entrypoint to our newly founded series, we ask: How could Delphi, past and present, and the rural, forested landscape surrounding Kunsthuis Syb open a path to collective geographies and the lives they contain?

In the beginning, there was one braid and when she had neglected to wreathe it around her head it hung down her back and brushed the ground when she walked through the streets of New York or Bar Harbor or Paris or Athens.

At the end, a crowd of villagers and friends gathered at the entrance to Delphi, awaiting her corpse, wailing. Someone placed a pomegranate in one of her hands and three sheaves of wheat in the other, to nourish her on her journey below. Someone else, retracing the ancient customs, placed a gold coin over each of her eyes.

Happy is she who has seen the Mysteries.

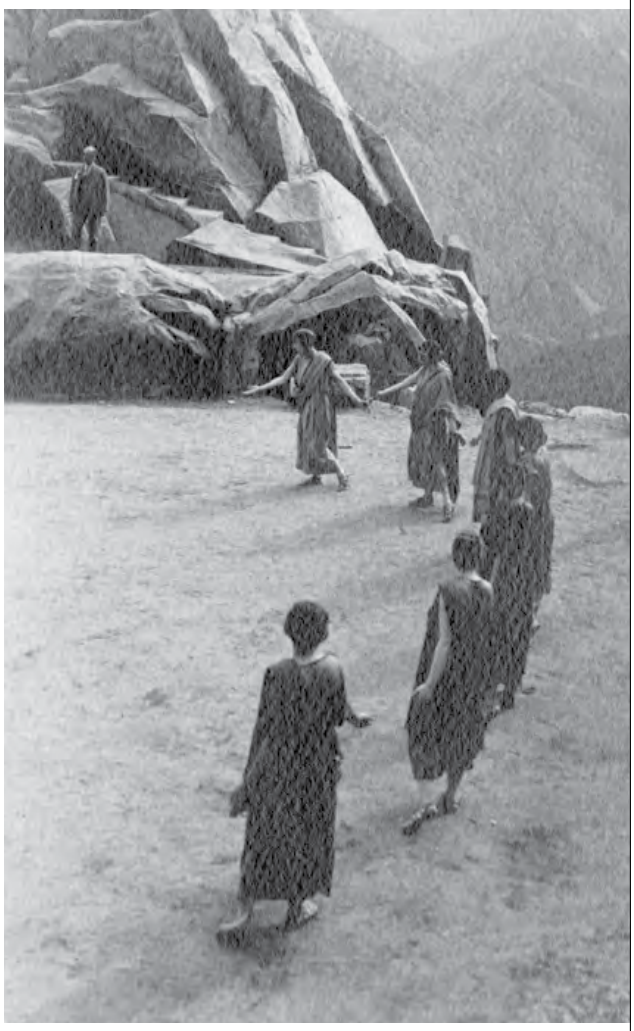

Main actors

Evelina Palmer (1874–1952)
Natalie Barney (1876–1972)
Sappho (c. 630–570 BCE)
Angelos Sikelianos (1884–1951)
Penelope Duncan, née Sikelianos (1882–1925)
Raymond Duncan (Penelope's husband, 1874–1966)
Glaukos (Glafkos) Sikelianos (1909–1994)
Jon Sikelianos (1945–2000)
Me (b. 1965)
Prometheus
Io
Archival & Family Photographs
Letters
Lovers

Also appearing

Mother, here unnamed
The beloved (L)
Friend K
Isadora Duncan (1877–1927), Raymond's sister
Eva Sikelianos Hunt (b. 2005)
Koula Pratsika, chorus leader
Khurshed Naorji (also spelled Khorshed, 1894–1966)
Yiannis Tsarouchis (painter and set designer)
Uncles and Aunts
Force
Violence
Hermes
Zeus
Poets, etc.

The dead, after all, do not walk backwards but they do walk behind us. They have no lungs and cannot call out but would love for us to turn around. They are victims of love

but from the dead, my ancestors can't see me. From the living, I can't see these dead people, except in photographs. Yet to have been one with the earth once seems beyond undoing, so I look. The world is so cluttered that I can't stop turning back to it, distracted.

Ancestral Encounter, Quick Facts

Evelina Palmer was an American heiress obsessed with the ancient Greeks. A poem, a vase, a song — if it was busted or missing parts it inspired her. Angelos Sikelianos was a poet obsessed with Ancient Greece as well as the Greeks of his time. He was sure he could hear the thrum of his own blood in the cicadas screaming in the trees, and the sound revealed marriages between past and future, the muses and humans. These two spent a good portion of their lives devoted to a dream of healing national and psychic wounds. Together, they implemented a vision, reviving the ancient festivals and plays at Delphi, threading the past right into the present — hoping to spark a conversation, maybe even world peace.

They begat Glaukos, who moved to the U.S. as a young man and, soon enough, begat my father.

By the time I was born, seemingly vast fortunes had been spent, all family belongings lost. My father drifted off into heroin and homelessness. There I was, a child living in trailers or wandering the fields near our housing block, panhandling in the park for snacks, with almost no notion of these visionaries. There was a book of selected poems by my great grandfather translated into English in the bathroom. That was about it.

My great grandmother, wandering around in the past, concerning herself with broken things, realized or didn't that the future would contain more broken things.

Συντρίμμι [transliteration: syntrimmi]:

1. concussion or utter fracture (properly, concretely), i.e., complete ruin — destruction.

In Thayer's Greek Lexicon:

1. that which is broken or shattered, a fracture: … of a broken limb.
2. debris, wreckage, rubble

All I had on my great grandparents was a pile of rubble. Loose facts. Strangers' stories. Scraps. Threads that led nowhere, or that were so tangled I could trace them no more than a finger's length before they snarled, or some fate snipped them at the moment the trail became clear and I began to run with the thread in my hand. Forward or back? The mind struggles to hold the weave, the mouth loses the thread of its speech. And when we are so tangled in relation, so jumbled in what has gone wrong, what we're left with is a mess. This is sometimes called a labyrinth.

“wefts burst out if you’re not a careful weaver”

—Sheila Hicks

What face I dreamed full
or empty of
wrinkled fruit, an apple
atop a saw-
horse toppling I saw
it wobble, a world
on its axis What
I said, what
can we have done
to keep these living
trees
from tumbling hell

bound
The face full

of animal

ancestor
World
's been read and re-
read, rock by
rock, atom
by atom, thread
by thread Read says the bee
just try
to read me

Rehearsal

"The gods will be present!" someone shouted and waved a stick in the air. The smell of wild thyme and aluminum ore filled the lower sky. No one knew what it smelled like in the upper sky, but they liked to guess. Like clean chalk. Like rain that never hits rock. Like the gods, but not quite that good. Like heaven, only worse. Like the hideous rose of nuclear war. Like boiled meat.

Nestled up to bony crags, carved into the hill's belly, the site was a grassy earthen womb spilled open below the cliffs, where humans could think about the gods and themselves and be born and die, and be born again, torso by torso, finger by finger, mind by mind. The air lovingly moved over their limbs and the limbs moved and the mouths spoke.

Prometheus Bound*, Delphi, 1930*

as if there were a tiny amphitheater in each mouth
that opens and song ribbons out.

Lord of suppliant hands
Look down on our wandering band
War and wind and no-water drove us
From there through shifting sands

Where is there?

There is where rivers never pour into oceans
Where deserts scratch at green land
Where fathers as feathers drift

And then the voices go out. Doors close. An earthquake hits. Vandals race off.

How do we relieve the gods of their inaccuracies? The fathers of their mistakes? The mothers their shortcomings?

Light is there, scrubbing the stones. And dark is there, remineralizing the bones. In the sparkling mouth of the dark, a kind of shade gathers around the focused light of being.

Methods of Transmission: Reading the Signs

Here I have been, fixated over the waters of family history for a long time. Looking into the deep well for a sign. Drop a rock in a pot of liquid and see what the rings say. Pour oil over a pan dipped into a pond and work out the swirls.

Some water, and much of the past, comes from the skies, an expanse that also holds the future. The Greeks understood that stars were "earthlike embers burning in ash," but did they relate them to any kind of time? Ghosts, who are usually present because they're holding onto a past, might be able to do a few things for you if you know how to ask, but for the Greeks, ghosts were never great informants. As useful as a ghost can be, the dead usually need someone living to bring *them* the news.

Here I am, in a haunting.

I was one of those people with ancestors lost in the years, and there were great chasms between us. I have spent all these hours looking to a woman who died more than a decade before I was born. Some people hunt among bodies, some among ghosts. Some people must hunt at the bottom of the sea, some among papers and old tomes. Some people hunt among stories. Others among stones.

I've tried most of these.

rehearsal is at dawn

when we know where the shadows will fall

Rehearsal is at dawn. The hour that slowly spreads across the globe, unfailingly turning toward the sun, so that at any time of any day, someplace on the planet there is birdsong greeting first light. The crepuscular hour when those animals who live between light zones hunt, prowl, creep. Not the full-night nocturnals, not the full-day diurnals. The hinged, the half-lights. The ritual hour of doors opening and doors closing. Grainy shadows flickering. The shapes of light and no-light massing. The women gather to greet it, clasping hands, moving feet in the path that was drawn for them through the dust, opening their mouths, warming throats where animals nestle and thrum, voicing the chorus's song. *Ah, ah.*

Each morning, they participate in the opening of the world in this way. They raise their right feet in unison and cut a low angle across the air. They step down in unison, striking the earth as an intimate drum. Raise the left foot, dip the right knee and raise their still-clasped hands, singing. Lizards and rabbits can read the message because seismic communication is an ancient modality. Together, the dancers inscribe circles in the dirt and air.

Or rehearsal was at dusk, when you close all the doors.

You stand in the doorway between sun and earth. You stand in the doorway when we are just beginning to see. Thank you, light. Or when things are just beginning to lose shape. Goodbye, light. As the doors open and close, something will spill in or something will slip out. Are you in the thick of it, or are you a witness?

In either case, dusk or dawn, Koula to the right, Eva to the left. Their lives were never the same.

"suddenly the immobile, smashed stone remnants had dancing feet"

One day you wake up to discover you're not who you think you are. You've been trying all your life to figure it out; it turns out every angle was a wrong turn. Reflected. Deflected. You started out a child with no mother, no father, you ended up an old woman with no mother, no father.

My grandfather once told his young niece, whose parents had gone missing for some months, this, while they stood next to a small frozen pond and she sobbed: Listen, Gabriella, at some point in your life you realize you're all alone.

This was of no help.

My grandfather was a man with no father, no mother. Or not ones who were able to hear him. He was a very quiet child, and then he was a very quiet old man.

Gabriella, who is now old, says when she walked into a room, even if she hadn't seen him for a very long time, what my grandfather said was, "Ah. Gabriella. Ahh."

But no, it's not like that at all.

We are in fact crowded with people. I have been polishing my mirror for years and years, and each year, more animals appear. Ancestors crawling forward from the shadows to take a smoky sip of the present, bringing with them their silent noise. Do they recognize this world? Do they recognize me?

Ahh.

And this ancestor was slippery as a fish, sliding from one incarnation to the next: the good daughter; the debutante; the wealthy American in Paris; the wild lesbian orchestrating sex parties; the Muse; pseudo-Sappho wrapped in white tulle; then the fugitive tossing her corsets and gowns from the window in favor of hand-woven tunics in the style of the ancient Greeks; the obsessive theater director; the wise woman who knew how to connect the present to the ancient past; the Delphic reviver; the loving but distracted mother; the justice-seeker; the blacklisted artist; the arguer; the money-loser; the grandmother who told her grandson to eat his toast jam-side up (as a lover of freedom but not anarchy); the lost old lady in New York; the visionary; the embittered organizer who could not raise funds or get her passport back from the U.S. government; the broke old woman with no place to live.

I've been trying to find her because the fabric of my family was shredded to scraps and worn to rags. Because I grew up on food stamps with drug dealers and drug addicts who skittered across their days like water striders who can't find their depth. Then I realized there were people who actually *did* something besides drugs in my family, people who other people in other countries were thinking about, and I wanted to put flesh on their bones, blow air into their lungs, clothe them, make them move again, make them real — make them mine.

A daughter opens the door and beyond what she can see is the void: dark — but not empty. I understand. There's no tangible thing there that was willed to me. No land, no house, no cooking pot. But even the empty hallways make me a path that takes me somewhere. I want to know just as much about my other ancestors, the bacteria and fishes and how I descend from them, but for now I'm here with my great grandmother.

"Don't stop looking for me," she says.
I haven't.

Once I heard a different voice.

That voice said, "What about me?" It was my great grandfather, clamoring for attention in the middle of a long, delirious night. Even now I can see his petulant mouth in the dark like a wet flower making the shapes of the sounds: *W-H-A-T A-B-O-U-T M-E?*

It's hard to hear his voice, across the dust of time. It's been made faint by all the particles of history that have been blasted into our atmosphere. I can hardly hear anything across the fuzzy film of decades and weeks and hours.

How can I know anything about two dead people turned into the earth long ago? I might dig up the bones, dust them off, polish them with olive oil and a white cloth and let them speak.

I'd have to find the bones first.

great grandfather's face on a shopping bag.

great grandmother, dressed as romeo i'm told.

one ancient knucklebone

OVER DEZE TEKST

Deze publicatie bestaat uit de eerste ruim twintig pagina's van Eleni's intieme meditatie over voorouders, rituelen, queergeschiedenis, performance, en de poëtische constructie en het opnieuw vormgeven van een archief. De auteur bezoekt Delphi om in verbinding te komen met haar overgrootmoeder, Eva Palmer Sikelianos, die in 1927 met een groep dichters, dansers en kunstenaars de oude festivals in Delphi nieuw leven inblies.

Leah ontmoette Eleni in Mexico-Stad, op de avond dat *Memory Rehearsal* werd gepubliceerd (City Lights, 2026). Als een uitgangspunt voor onze nieuwe serie, vragen wij: Hoe zouden het vroegere en hedendaagse Delphi en het bosachtige plattelandslandschap rondom Kunsthuis Syb een pad kunnen vrijmaken naar collectieve geografieën en de levens die er werden en worden geleefd?

NL

Geheugenrepetitie door Eleni Sikelianos
Vertaling door Janneke Spoelstra

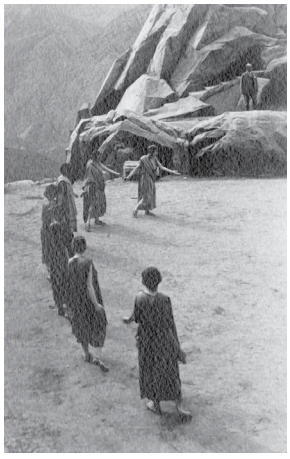
In het begin was er een vlecht en als ze had nagelaten die rond haar hoofd te binden, dan hing die achter op haar rug en veegde die de grond, als ze door de straten van New York of Bar Harbor of Parijs of Athene liep.

Aan het einde kwam er een groep vrienden en dorpsmensen bijeen, bij de ingang naar Delphi, die huilend wachtten op haar stoffelijk overschot. Iemand lag een granaatappel in een van haar handen en drie bosjes tarwe in de andere, zodat ze iets zou hebben te eten op haar reis daarbeneden. Iemand anders lag, naar oude gewoonte, een gouden munt op elk van haar beide ogen.

Gelukkig is zij die de Mysteriën heeft gezien.

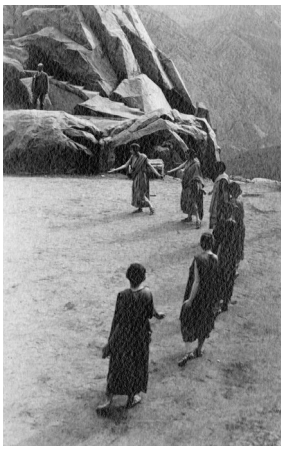
Hoofdrollen

Evelina Palmer (1874–1952)
Natalie Barney (1876–1972)
Sappho (ca. 630–570 v.Chr.)
Angelos Sikelianos (1884–1951)
Penelope Duncan, meisjesnaam Sikelianos (1882–1925)
Raymond Duncan (echtgenoot van Penelope 1874–1966)
Glaukos (Glafkos) Sikelianos (1909–1994)
Jon Sikelianos (1945–2000)
Ik (geboren in 1965)
Prometheus
Io
Archief- & familiefoto's
Brieven
Geliefden

Ook op het toneel verschijnend

Moeder, hier naamloos
De liefste (L)
Vriend K
Isadora Duncan (1877–1927), zus van Raymond
Eva Sikelianos Hunt (geboren in 2005)
Koula Pratsika, koorleider
Khurshed Naorji (ook gespeld als Khorshed, 1894–1966)
Yiannis Tsarouchis (schilder en decorontwerper)
Ooms en tantes
Kracht
Geweld
Hermes
Zeus
Dichters enz.

De doden lopen uiteindelijk niet achteruit maar ze lopen achter ons. Zij hebben geen longen en kunnen niet roepen maar zouden graag willen dat wij ons omdraaiden. Zij zijn slachtoffers van de liefde

---

maar vanuit de doden bekeken: mijn voorouders kunnen mij niet zien. Vanuit de levenden bekeken: ik kan die dode mensen niet zien, alleen op foto's. Wanneer je eenmaal één bent geweest met de aarde is dat blijkbaar onomkeerbaar, daarom kijk ik. De wereld is zo rommelig dat ik er afgeleid steeds weer naar moet kijken.

Ontmoeting met de voorouders, kort enkele feiten

Evelina Palmer was een Amerikaanse erfgename die was geobsedeerd door de oude Grieken. Een vers, een vaas, een lied — als er een deukje in zat, of er miste iets, dan inspireerde haar dat. Angelos Sikelianos was een dichter die evengoed geobsedeerd was door het oude Griekenland als door de Grieken van zijn tijd. Hij was er zeker van dat hij het ruisen van zijn eigen bloed hoorde in het tsjirpen van de cicaden in de bomen, en het geluid openbaarde bruiloften tussen verleden en toekomst, muzen en mensen. Deze twee wijdden zich een groot deel van hun leven aan een droom van het genezen van nationale en psychische wonden. Samen hadden zij een visie: oude festivals en toneelstukken in Delphi nieuw leven inblazen, het verleden rechtstreeks verbinden met de toekomst — in de hoop een gesprek op gang te brengen, misschien zelfs wereldvrede.

Zij verwekten Glaukos, die als jongeman naar de Verenigde Staten emigreerde, en al snel mijn vader verwekte.

Tegen de tijd dat ik werd geboren, was blijkbaar heel veel geld uitgegeven, alle familiebezit verdwenen. Mijn vader raakte aan de heroïne en dakloos. Daar was ik, een kind dat in woonwagens leefde of rondzwierf in de velden naast ons huizenblok, bedelde in het park om iets te eten en bijna zonder zich bewust te zijn van die visionairen. Op de wc lag een bloemlezing van gedichten van mijn overgrootvader, vertaald in het Engels. Dat was het wel zo ongeveer.

Mijn overgrootmoeder liep in het verleden rond en hield zich bezig met kapotte dingen. Zij realiseerde zich of niet dat er in de toekomst meer dingen kapot zouden gaan.

Συντρίμμι [transliteratie: syntrimmi]:
1. hersenschudding of totale verbrijzeling (letterlijk, concreet), d.w.z. totale ondergang — vernietiging.

In *Thayer's Greek Lexicon:*
1. dat wat kapot of uiteengevallen is, een breuk: … van een gebroken arm of been.
2. puin, wrakstukken, rommel

Alles wat ik had van mijn overgrootvader en overgrootmoeder was een hoop rommel. Losse feiten. Verhalen van vreemden. Restjes. Draden die nergens heen leidden, die zo in de knoop zaten dat ik niet meer dan een vingerlengte kon volgen voor ze in de war raakten of door een of ander noodlot werden doorgeknipt op het moment dat de weg helder werd en ik met de draad in de hand begon te lopen. Voor- of achteruit? De geest worstelt om de structuur vast te houden, de mond laat de draad van de spraak los. En als wij zo verstrengeld zijn in verbanden, zo verward zitten in wat verkeerd is gegaan, dan blijven we achter met een rommeltje. Dit wordt ook wel een labyrint genoemd.

"weefsels trekken uit elkaar wanneer je niet zorgvuldig weeft"
—Sheila Hicks

---

elk gezicht droomde ik vol

of leeg van
rimpelig fruit, een appel
op een schraag
kantelend zag ik
het wankelen, een wereld
op haar as Wat
zei ik, wat
hebben wij kunnen doen
om deze levende
bomen
te bewaren voor omvallen

een reis naar de hel
Het gezicht vol
van dier
voorouder
De wereld
is gelezen en op-
nieuw gelezen, steen voor
steen, atoom
voor atoom, draad
voor draad Lees zegt de bij
probeer gewoon
mij te lezen

Repetitie

"De goden komen!" riep iemand en zwaaide met een stok in de lucht. De geur van wilde tijm en aluminiumerts hing laag in de lucht. Niemand wist hoe het hoger in de lucht rook, maar zij raadden er graag naar. Als schoon krijt. Als regen die nooit op de stenen neervalt. Als de goden, maar niet helemaal zo lekker. Als de hemel, maar dan minder goed. Als de verborgen roos van een nucleaire oorlog. Als gekookt vlees.

De plek was een grasachtige aarden schoot, tegen rotsachtige kliffen genesteld, uitgehouwen in de buik van de heuvel, die zich open onder de kliffen uitstrekte. Daar konden mensen over de goden en zichzelf nadenken en over geboren worden en sterven, en opnieuw geboren worden, lichaam na lichaam, vinger na vinger, geest na geest. De lucht streelde de ledematen en de ledematen bewogen en de monden spraken.

alsof er een klein amfitheater was in alle monden
dat opengaat en liederen naar buiten zong.
Heer van smekende handen
Kijk neer op onze zwervende groep
Oorlog en wind en geen-water dreef ons
Door drijfzand daarvandaan

Waar is daar?

Daar is waar rivieren nooit in de oceanen uitkomen
Waar woestijnen raken aan groen land
Waar vaders als veren afdrijven

En dan zwijgen de stemmen. Deuren gaan dicht. Er is een aardbeving. Vandalen maken dat ze wegkomen.

Hoe kunnen we de goden bevrijden van hun onjuistheden? De vaders van hun fouten? De moeders van hun tekortschieten?

Er is licht, dat de stenen schrobt. En duister is er ook, dat de botten opnieuw mineraliseert. In de sprankelende mond van het duister verzamelt zich een soort schaduw rond het gebundelde licht van het zijn.

Methoden van overdracht: het lezen van de tekenen

Hier ben ik geweest, lang gefixeerd over de wateren van familiegeschiedenis. In de diepe bron kijkend voor een teken. Ik gooi een steen in een bak met vloeistof en kijk wat de ringen zeggen. Giet olie over een pan die in water werd afgespoeld en werk de draaiingen uit.

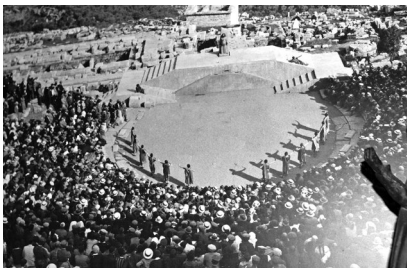
Een beetje water, en veel van het verleden, komt uit de lucht, een expansie die ook de toekomst bevat. De Grieken begrepen dat sterren "aardachtige resten brandend in as," waren, maar verbonden ze hen aan welk soort tijd dan ook? Geesten, die gewoonlijk aanwezig zijn omdat zij vasthouden aan de tijd, kunnen misschien iets voor je doen als je weet hoe je het moet vragen, maar voor de Grieken waren de geesten nooit geweldige informanten. Hoe nuttig een geest ook kan zijn, de doden hebben meestal een levende persoon nodig om *hen* het nieuws te brengen.

Hier ben ik, in een spookhuis.

Ik was een van die mensen die door de jaren de voorouders had verloren en tussen ons waren grote kloven. Ik heb al deze uren besteed aan het kijken naar een vrouw die meer dan tien jaar voor ik geboren werd stierf. Sommige mensen zoeken tussen lichamen, sommigen tussen de geesten. Sommige mensen moeten op de bodem van de zee zoeken, sommigen tussen de papieren en oude dikke boeken. Sommige mensen zoeken tussen de verhalen. Anderen tussen de stenen.

Ik heb het bijna allemaal wel geprobeerd.

De repetitie is bij zonsopkomst. Het uur dat langzaam over de aarde schuift, zonder haperen, zich naar de zon draait, zodat er op ieder moment van iedere dag, een plek op de planeet is waar vogelzang het eerste licht begroet. Het schemeruur, wanneer die dieren die leven tussen lichtzones jagen, sluipen, kruipen. Niet de nachtdieren die de hele nacht actief zijn, niet die alleen overdag actief zijn. Het scharnierende, de schemeruren. Het rituele uur van deuren die opengaan en deuren die dichtgaan. Korrelige schaduwen die flikkeren. De vormen van licht en geen licht mengen. De vrouwen samenkomen om

Prometheus geboeid*, Delphi, 1930*

de repetitie is bij zonsopkomst als we weten waar de schaduwen zullen vallen

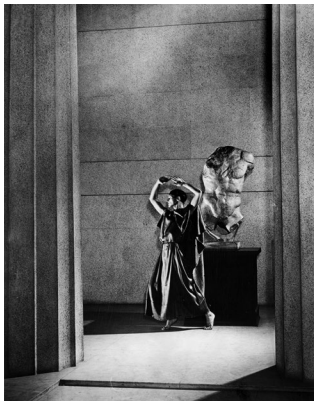
het te begroeten. Zij klappen in hun handen, bewegen hun voeten op het pad dat voor hen was uitgetekend in het stof. Ze openen hun mond, warmen hun kelen waar dieren nestelen en spinnen, vertolken het lied van het koor. *Ah, ah.*

Iedere ochtend doen ze op deze manier mee aan het opengaan van de wereld. Zij doen eensgezind hun rechterbeen omhoog en maken een flauwe hoek in de lucht. Zij stappen tegelijk naar beneden, strelen de aarde als een intieme drum. Doen hun linker voet omhoog, buigen hun rechter knie en hun handen, nog ineen, omhoog, zingen. Hagedissen en konijnen kunnen het bericht lezen, omdat seismische communicatie een oude modaliteit is. Samen schrijven de dansers cirkels in het vuil en de lucht.

Of de repetitie was bij zonsondergang, als men alle deuren sluit.

Jij staat in de deuropening tussen de zon en de aarde. Jij staat in de deuropening, wanneer wij pas beginnen te kijken. Dankjewel, licht. Of wanneer dingen juist hun vorm beginnen te verliezen. Dag, licht. Als de deuren open- en dichtgaan, sluipt iets naar binnen of iets sluipt naar buiten. Zit je er middenin, of ben je een getuige?

Bij zonsopkomst of zonsondergang, Koula rechts, Eva links. Hun levens waren nooit hetzelfde.

"plotseling hadden de onbeweeglijke, beschadigde stenen overblijfselen dansende benen"

Op een dag word je wakker en kom je erachter dat je niet bent wie je denkt te zijn. Je hebt je hele leven geprobeerd erachter te komen; het blijkt dat elke afslag een verkeerde was. Gereflecteerd. Afgebogen. Eerst was je een kind zonder moeder, zonder vader, later een oude vrouw zonder moeder, zonder vader.

Mijn grootvader zei eens tegen zijn jonge nichtje, haar ouders waren een paar maanden vermist, dit, terwijl ze bij een klein bevroren meer stonden en ze huilde: Luister, Gabriëlla, op een bepaald moment in je leven realiseer je je dat je helemaal alleen bent.

Dit hielp niet.

Mijn grootvader was een man zonder vader, zonder moeder. Of in ieder geval, ze konden hem niet horen. Hij was een heel rustig kind, en toen was hij een heel rustige oude man.

Gabriëlla, die nu oud is, zegt dat wanneer zij een kamer binnenkwam, zelfs als ze hem heel lang niet had gezien, mijn grootvader zei: "Ah. Gabriëlla. Ahh."

Maar nee, zo is het helemaal niet.

We zitten in feite vol met mensen. Ik heb mijn spiegel jarenlang opgepoetst, en ieder jaar verschijnen er meer dieren. Voorouders kruipen naar voren uit de schaduwen en nemen een rokerige slok van het heden. Ze brengen hun stille geluid mee. Herkennen zij deze wereld? Herkennen ze mij?

Ahh.

En deze voorouder was glad als een aal, gleed van de ene incarnatie naar de volgende: de goede dochter; de debutante; de welgestelde Amerikaanse in Parijs; de wilde lesbienne die seksfeesten organiseerde; de Muze; pseudo-Sappho gekleed in witte tule; dan de voortvluchtige die haar korsetten en japonnen uit het raam gooit en kiest voor met de hand geweven tunieken in de stijl van de oude Grieken; de obsessieve theaterregisseur; de wijze vrouw die wist hoe het heden met het verre verleden te verbinden; degene die Delphi nieuw leven inblies; de liefhebbende maar afwezige moeder; de rechtszoeker; de artiest op de zwarte lijst; de ruziezoeker; de geldverliezer; de grootmoeder die haar kleinzoon vertelde dat hij zijn toast met de jam boven moest eten (als iemand die van vrijheid hield maar niet van anarchie); de verloren oude vrouw in New York; de visionair; de verbitterde organisator die geen fondsen kon werven of haar paspoort niet terug kon krijgen van de regering van de Verenigde Staten; de oude vrouw zonder geld en zonder plek om te wonen.

Ik heb geprobeerd haar te vinden omdat het weefsel van mijn familie aan flarden gescheurd was en versleten. Omdat ik opgroeide met voedselbonnen met drugsdealers en drugsverslaafden die door hun dagen schoten als schaatsenrijders op het wateroppervlak die hun diepte niet kunnen vinden. Toen realiseerde ik me dat er in mijn familie mensen waren die echt iets *deden,* anders dan drugs, mensen waar andere mensen in andere landen aan dachten, en ik wilde ze vlees op hun botten geven, lucht in hun longen blazen, ze weer laten bewegen, ze echt maken — ze de mijne maken.

Een dochter doet de deur open en achter wat ze kan zien is de ruimte donker —

maar niet leeg. Ik begrijp het. Er is geen tastbaar ding, dat me is nagelaten. Geen land, geen huis, geen kookpan. Maar zelfs de lege gangen geven me een pad dat me ergens naartoe leidt. Ik wil evenveel weten over mijn andere voorouders, de bacteriën en vissen, hoe ik van ze afstam, maar voor nu ben ik hier met mijn overgrootmoeder.

“Hou niet op me te zoeken,” zegt ze.

Dat heb ik niet.

Ik hoorde eens een andere stem. Die stem zei: “En ik dan?” Het was mijn overgrootvader, die om aandacht schreeuwde midden in een lange, koortsachtige nacht. Zelfs nu kan ik zijn nukkige mond in het donker zien als een natte bloem die de vormen van de geluiden maakt: *E-N I-K D-A-N?*

Het is moeilijk om zijn stem te horen door het stof van de tijd. Die is verflauwd door alle deeltjes van de geschiedenis die in onze atmosfeer zijn geblazen. Ik kan nauwelijks iets horen door de wazige laag van decennia en weken en uren.

Hoe kan ik iets weten over twee dode mensen die lang geleden zijn begraven? Ik kan de botten opgraven, ze afstoffen, ze oppoetsen met olijfolie en een witte doek en ze laten spreken.

Ik zou eerst de botten moeten vinden.

het gezicht van overgrootvader op een boodschappentas

overgrootmoeder, gekleed als romeo hebben ze me verteld.

een oude bikkel

OER DIZZE TEKST

Dizze publikaasje bestiet út de earste goed tweintich siden fan Eleni har yntime meditaasje oer foarâlden, rituelen, queerskiednis, performance, en de poëtyske konstruksje en it op 'e nij foarmjaan fan in argyf. De auteur giet nei Delphi om wer yn ferbining te kommen mei har oerbeppe, Eva Palmer Sikelianos, dy't yn 1927 mei in groep fan dichters, dûnsers en keunstners de âlde festivals yn Delphi nij libben ynblies.

Leah moete Eleni yn Mexico-Stêd, op de jûn dat *Memory Rehearsal* publisearre waard (City Lights, 2026). As in útgongspunt foar ús nije rige, freegje wy: Hoe soene it eardere en hjoeddeistige Delphi en it boskige plattelânslânskip om Keunsthûs Syb hinne paad meitsje kinne nei kollektive geografyen en de libbens dy't dêr libbe waarden en wurde?

FY

Unthâldrepetysje troch Eleni Sikelianos
Oersetting troch Janneke Spoelstra

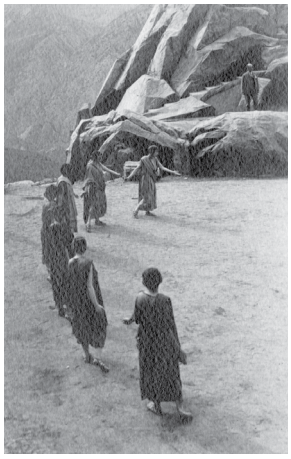
Yn it begjin wie der in frissel en as se neilitten hie om dy om ’e holle te binen, dan hong dy har efter op ’e rêch en fage dy de grûn, as se troch de strjitten fan New York of Bar Harbor of Parys of Athene rûn.

Oan ’e ein kaam der in kloft freonen en doarpsminsken byinoar by de yngong nei Delphi, dy’t skriemend wachten op har stoflik omskot. Immen lei in granaatapel yn ien fan har hannen en trije boskjes weet yn ’e oare, dat se wat te iten hawwe soe op har reis dêrûnder. Immen oars lei har, neffens âlde gewoante, op beide eagen in gouden munt.

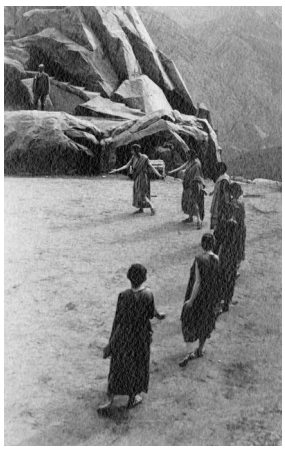
Lokkich is sy dy’t de Mysteriën sjoen hat.

Haadrollen

Evelina Palmer (1874–1952)
Natalie Barney (1876–1972)
Sappho (likernôch 630–570 f.Kr.)
Angelos Sikelianos (1884–1951)
Penelope Duncan, famkesnamme Sikelianos (1882–1925)
Raymond Duncan (de man fan Penelope 1874–1966)
Glaukos (Glafkos) Sikelianos (1909–1994)
Jon Sikelianos (1945–2000)
Ik (berne yn 1965)
Prometheus
Io
Argyf- & famyljefoto’s
Brieven
Leafsten

Ek op it toaniel komme

Mem, hjir sûnder namme
De leafste (L)
Freon K
Isadora Duncan (1877–1927), suster fan Raymond
Eva Sikelianos Hunt (berne yn 2005)
Koula Pratsika, koarlieder
Khurshed Naorji (ek stavere as Khorshed, 1894–1966)
Yiannis Tsarouchis (skilder en dekôrûntwerper)
Omkes en muoikes
Krêft
Geweld
Hermes
Zeus
Dichters ensfh.

De deaden rinne úteinlik net efterút mar se rinne efter ús. Sy hawwe gjin longen en kinne net roppe mar soene graach wolle dat wy ús omdraaiden. Sy binne slachtoffers fan 'e leafde

---

mar út de deaden wei besjoen, myn foarâlden kinne my net sjen. Ut de libjenden wei besjoen, ik kin dy deade minsken net sjen, oars as op foto's. Ast ienkear ien mei de ierde west hast is dat ûnomkearber, sa't it liket, dêrom sjoch ik. De wrâld is sa rommelich dat ik der ôflaat hieltyd wer nei sjen moat.

Moeting mei de foarâlden, Koart wat feiten

Evelina Palmer wie in Amerikaanske erfgenamte dy't obsedearre wie troch de âlde Grieken. In fers, in faas, in liet — as der in dûkje yn siet, of der miste wat, dan ynspirearre har dat. Angelos Sikelianos wie in dichter dy't obsedearre wie troch it âlde Grikelân likegoed as troch de Griken fan syn tiid. Hy wie der wis fan dat er it rûzjen fan it eigen bloed yn it roppen fan 'e sikaden yn 'e beammen hearde, en it lûd iepenbiere brulloften tusken it ferline en de takomst, de muzen en de minsken. Dy twa wiene in grut part fan har libben in dream tawijd fan it hieljen fan nasjonale en psychyske wûnen. Tegearre hiene se in fyzje: nij libben blaze yn de âlde festivals en toanielstikken yn Delphi, it ferline streekrjocht ferbine mei de takomst — yn 'e hoop in petear op gong te bringen, miskien sels wrâldfrede.

Sy setten Glaukos oan, dy't as jongkeardel nei de Feriene Steaten ferhuze, en gau genôch ús heit oansette.

Tsjin de tiid dat ik berne waard, wie sa't it like in hiele slompe jild útjûn, alle famyljebesit fuort. Us heit rekke oan 'e heroïne en hie gjin dak mear boppe de holle. Dêr wie ik, in bern dat libbe yn wenweinen of omsweve yn it fjild neist ús huzeblok, biddele yn it park foar in flaubyt en suver sûnder aan fan dy fizjonêren. Op it húske lei in blomlêzing fan gedichten fan ús oerpake, oerset yn it Ingelsk. Dat wie it wol sawat.

Us oerbeppe rûn yn 't ferline om en hold har dwaande mei stikken spul. Sy realisearre har of net dat der yn 'e takomst mear stikken gean soe.

Συντρίμμι [transliteraasje: syntrimmi]:
1. harsenskodding of totale ferbrizeling (letterlik, konkreet), d.w.s. folsleine ûndergong — ferneatiging.

Yn *Thayer's Greek Lexicon:*
1. dat wat stikken of oan gruzeleminten is, in breuk: … fan in brutsen earm of skonk.
2. pún, wrakstikken, rommel

Alles wat ik hie fan ús oerpake en oerbeppe wie in bulte rommel. Losse feiten. Ferhalen fan frjemden. Biten en brokken. Triedden dy't nearne hinne laten, dy't sa yn 'e tiis sieten dat ik net mear as in fingerlingte folgje koe foar't se yn 'e tiis rekken of troch ien of oar needlot trochknipt waarden op it momint dat it paad helder waard en ik mei de tried yn 'e hân begûn te rinnen. Foar- of efterút? De geast wrakselet om de struktuer fêst te hâlden, de mûle lit de tried fan 'e spraak los. En as wy sa ferfrissele binne yn ferbannen, sa betize sitte yn wat misgien is, dan bliuwe wy efter mei in rommeltsje. Dat wurdt ek wol in labyrint neamd.

"weefsels lûke útinoar ast net mei soarch wevest"
—Sheila Hicks

Wat gesicht dreamde ik fol
of leech fan
wilich fruit, in apel
op in skraach
kanteljend seach ik
it wankeljen, in wrâld
op syn as Wat
sei ik, wat
hawwe wy dwaan kinnen
om dizze libbene
beammen
te bewarjen foar omfallen

in reis nei de hel
It gesicht fol
fan dier

foarâlder.
De wrâld
is lêzen en wer
lêzen, stien foar
stien, atoom
foar atoom, tried
foar tried Lês seit de bij
besykje gewoan
om my te lêzen

Rehearsal

"De goaden komme!" rôp immen en swaaide mei in stôk yn 'e loft. De rook fan wylde time and aluminiumerts hong leech yn 'e loft. Nimmen wist hoe't it heger yn 'e loft roek, mar se retten der graach nei. As skjinne kalk. As rein dy't nea op 'e stiennen delkomt. As de goaden, mar net alhiel sa lekker. As de himel, mar dan minder. As de ferburgen roas fan in nukleêre oarloch. As sean fleis.

Tsjin rotsige kliffen oan nestele, úthoud yn 'e bûk fan 'e heuvel, wie it plak. In gerzich, ierden skûlliif dat him iepen ûnder de kliffen útstrekte. Minsken koene dêr oer de goaden en harrensels neitinke en oer berne wurde en stjerre, en op 'e nij berne wurde, liif nei liif, finger nei finger, geast nei geast. De lucht streake de earms en skonken en de earms en skonken beweegden en de mûlen praten.

as wie der in lyts amfiteäter yn alle mûlen dat iepengiet en lieten nei bûten song.

Hear fan smeekjende hannen

Sjoch del op ús swalkjende ploech
Oarloch en wyn en gjin-wetter dreau ús
Troch driuwsân dêrwei

Wêr is dêr?

Dêr is wêr't rivieren nea yn 'e oseanen útkomme
Dêr't woestinen reitsje oan grien lân
Dêr't heiten as fearren ôfdriuwe

En dan wurde de stimmen stil. Doarren geane ticht. Der is in ierdskodding. Fandalen naaie út.

Hoe kinne wy de goaden befrije fan har ûnkrektheden? De heiten fan har fouten? De memmen fan har tekoartsjitten?

Der is ljocht, dat de stiennen skrobbet. En tsjuster is der ek, dat de bonken remineralisearret. Yn 'e sprankeljende mûle fan it tsjuster komt in soarte fan skaad te hingjen om it bondele ljocht fan it wêzen.

Metoaden fan oerdracht: it lêzen fan 'e tekens

Hjir haw ik west, lang fiksearre op de wetters fan 'e famyljeskiednis. Ik seach yn 'e djippe boarne foar in teken. Smyt in stien yn in bak mei floeistof en sjoch wat de ringen sizze. Jit oalje oer in panne dy't yn wetter omspield is en wurkje de draaiïngen út.

Wat wetter, en in protte fan it ferline, komt út 'e loft, in ekspânsje dy't ek de takomst ynhat. De Griken begriepen dat stjerren "ierde-eftige koallen dy't ta jiske ferbrânden" wiene, mar ferbûnen se har oan watfoar soarte fan tiid dan ek? Geasten, dy't gewoanlik oanwêzich binne omdat se fêsthâlde oan 'e tiid, kinne miskien wat dingen foar jin dwaan as men wit hoe't men it freegje moat, mar foar de Griken wiene de geasten nea geweldige ynformanten. Hoe nuttich oft in geast ek wêze kin, de deaden hawwe measTentiids in libben persoan nedich om *harren* it nijs te bringen.

Hjir bin ik, yn in spûkhûs.

Ik wie ien fan dy minsken dy't troch de jierren de foarâlden ferlern hie en der wiene grutte kleauwen tusken ús. Ik haw al dizze oeren bestege oan it sjen nei in frou dy't mear as tsien jier foar't ik berne waard ferstoar. Guon minsken sykje tusken lichems, guon tusken de geasten. Guon minsken moatte op 'e boaiem fan 'e see sykje, guon tusken de papieren en âlde tsjokke boeken. Guon minsken sykje tusken de ferhalen. Oaren tusken de stiennen.

Ik haw it hast allegearre wol besocht.

De repetysje is by it opkommen fan 'e sinne. De oere dy't stadich oer de ierde skoot, sûnder mis, him nei de sinne draait, sadat op elk momint fan elke dei, der in plak op de planeet is dêr't mei fûgelsang it earste ljocht begroete wurdt. De skimeroere, wannear't dy bisten dy't tusken ljochtsônen libje, jeie, slûpe, krûpe. Net de bisten dy't inkeld yn 'e nacht aktyf binne, net dy't inkeld deis aktyf binne. It knierjende, de skimertiden. De rituele oere fan doarren dy't iepengean en doarren dy't tichtgean. Kerrelige skaden dy't flikkerje. As de foarmen fan ljocht en gjin ljocht gearkomme. De froulju byinoar komme om it te begroetsjen. Sy klappe yn 'e hannen en bewege de fuotten op it paad dat foar harren lutsen wie troch it stof, dogge de mûle iepen, waarmje de kiel dêr't bisten harren nestelje en spinne, fertolkje it liet fan it koar. *Ah, ah.*

Alle moarnen dogge se op dizze wize mei oan it iepengean fan 'e wrâld. Sy dogge

Prometheus yn 'e boeien*, Delphi, 1930*

de repetysje is by it opkommen fan 'e sinne as wy witte wêr't de skaden falle sille

ienriedich de rjochter foet omheech en meitsje in flauwe hoeke yn 'e loft. Sy stappe tagelyk nei ûnderen, streakje de ierde as in gefoelige tromme. Dogge de lofterfoet omheech, bûge de rjochter knibbel en de hannen, noch yninoar, omheech, sjonge. Hagedissen en kninen kinne it berjocht lêze, omdat seismyske kommunikaasje in âlde modaliteit is. Mei-inoar skriuwe de dûnsers sirkels yn 'e smoargens en de loft.

Of de repetysje wie by it ûndergean fan 'e sinne, as men alle doarren tichtdocht.

Do stiest yn 'e doar tusken de sinne en de ierde. Do stiest yn 'e doar, as wy krekt begjinne te sjen. Tankewol, ljocht. Of wannear't dingen krekt har foarm begjinne te ferliezen. Goeie, ljocht. As de doarren iepen- en tichtgean, slûpt eat nei binnen of eat slûpt derút. Sitst der middenyn, of bist in tsjûge?

By it opkommen fan 'e sinne of it ûndergean, Koula rjochts, Eva lofts. Harren libbens wiene nea itselde.

Op in dei wurdst wekker en komst derefter datst net bist wa'tst tinkst datst bist. Hast dyn hiele libben besocht om derefter te kommen; it blykt dat elke ôfslach in ferkeardenien wie. Wjerkeatst. Ofbûgd. Earst wiest in bern sûnder mem, sûnder heit, letter in âlde frou sûnder mem, sûnder heit.

Us pake sei ris tsjin syn jonge omkesizzer, har âlden wiene in pear moanne fermist, dit, wylst se by in lytse beferzen fiver stiene en se gûlde: Harkje, Gabriëlla, op in bepaald momint yn dyn libben realisearrest dy datst hielendal allinnich bist.

Dat holp net.

Us pake wie in man sûnder heit, sûnder mem. Of net guon dy't him hearre koene. Hy wie in hiel rêstich bern, en doe wie er in hiel rêstige âldman.

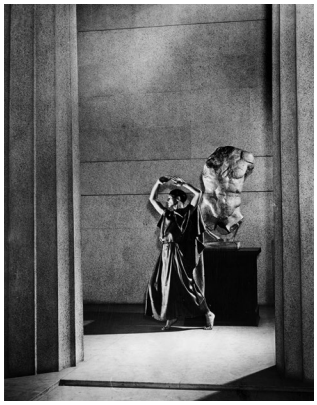
Gabriella, dy't no âld is, seit dat as se in keamer ynkaam, sels as se him hiel lang net sjoen hie, wat ús pake sei, wie: "Ah. Gabriella. Ahh."

Mar nee, sa wie it hielendal net.

Wy binne feitlik fol minsken. Ik haw myn spegel jierrenlang oppoetst, en elk jier ferskine der mear bisten. Foarâlden dy't nei foaren ta krûpe út de skaden om in rikkerige slok fan it no te nimmen, se bringe har stil lûd mei. Kenne se dizze wrâld werom? Kenne se my werom?

En dizze foarâlder wie glêd as in iel, glied fan 'e iene ynkarnaasje nei de oare: de goede dochter; de debutante; de rike Amerikaanse yn Parys; de wylde lesbienne dy't seksfeesten arrangearre; de Muze; pseudo-Sappho klaaid yn wite tule; immen dy't op 'e flecht is en har korsetten en jurken ta it rút út smyt, kiest foar mei de hân weve tuniken yn 'e styl fan de âlde Griken; de obsessive teäterregisseur; de wize frou dy't wist hoe't de tsjintwurdige tiid mei it âlde ferline ferbûn wurde moast; dejinge dy't Delphi nij libben ynblies; de leafhawwende mar ôfwêzige mem; de rjochtsiker; de artyst op 'e swarte list; de yn-'e-bek-hinger; de jildferliezer; de beppe dy't har beppesizzer fertelde dat er syn roastere bôle mei de jam boppe ite moast (as leafhawwer fan frijheid mar net fan anargy); de âlde frou yn New York dy't ferlern omrûn; de fisjonêr; de ferbittere organisator dy't gjin fûnsen swylje koe of har paspoart net weromkrije koe fan it regear fan 'e Feriene Steaten; de âlde frou sûnder jild en sûnder plak om te wenjen.

Ik haw besocht om har te finen omdat it weefsel fan ús famylje oan flarden skuord en fersliten wie. Omdat ik opgroeide op itensbonnen mei drugsdealers en drugsferslaven dy't troch har dagen sketten as reedriders op it wetteroerflak dy't de djipte net fine kinne. Doe realisearre ik my dat der minsken wiene dy't echt wat *diene* neist drugs yn ús famylje, minsken oan wa't oare minsken yn oare lannen tochten, en ik woe harren fleis op 'e bonken jaan, lucht yn 'e longen blaze, harren wer bewege litte, harren echt meitsje

"ynienen hiene de ûnbeweechlike, skansearre stiennen oerbliuwsels dûnsjende fuotten"

Ahh.

— harren mines meitsje.

In dochter docht de doar iepen en foarby wat se sjen kin is de romte tsjuster — mar net leech. Ik begryp it. Der is gjin taastber ding dat my neilitten is. Gjin lân, gjin hûs, gjin itensiederspanne. Mar sels de lege gongen foarmje in paad dat my earne hinne liedt. Ik wol likefolle witte oer myn oare foarâlden, de baktearjen en fisken en hoe't ik fan harren ôfstam, mar op dit stuit bin ik hjir mei ús oerbeppe.

"Moatst net ophâlde mei my te sykjen," seit se.

Dat haw ik net. Ienris hearde ik in oar lûd. Dat lûd sei: "En ik dan?" It wie ús oerpake, dy't om oandacht rôp midden yn in lange, koartsige nacht. Sels no kin ik syn sinnige mûle sjen yn it tsjuster as in wiete blom dy't de foarmen fan 'e lûden makke: *E-N I-K D-A-N?*

It is dreech om syn lûd te hearren troch it stof fan 'e tiid. It is swak wurden troch alle dieltsjes fan 'e skiednis dy't yn ús atmosfear blaasd binne. Ik kin amperoan wat hearre troch it wazige laachje fan desennia en wiken en oeren hinne.

Hoe kin ik wat witte oer twa deade minsken dy't lang lyn bedobbe binne? Ik soe de bonken opgrave kinne, se ôfstofje, se oppoetse mei oliifoalje en in wite doek en harren prate litte.

Ik soe earst de bonken fine moatte.

it gesicht fan oerpake op in boad-skiptas

oerbeppe, klaaid as romeo hawwe se my ferteld

in âlde bikkel

ABOUT THE AUTHOR

Eleni Sikelianos is a poet, writer, collaborator, and "master of mixing genres." As a student of the poets of Naropa, she is a lineage-holder in the Outrider poetics family tree. Deeply engaged with ecopoetics, her work takes up urgent concerns of environmental precarity and ancestral work. She has published ten books of poetry (most recently, *Your Kingdom*, 2023) and a trilogy of unclassifiable hybrid works, sometimes called nonfiction, sometimes memoirs, sometimes fiction: *The Book of Jon* (2004) and *You Animal Machine* (2004), and, most recently, *Memory Rehearsal* (2026). Among other honors, she has been awarded two National Endowment for the Arts fellowships, a Fulbright Artists fellowship, and a New York Foundation for the Arts Award in nonfiction.

OVER DE SCHRIJVER

Eleni Sikelianos is dichter, schrijver, werkt samen met anderen en is "een meester in het mengen van genres." Als leerling van de Naropa-dichters, is ze een loot aan de boom van de Outrider-poëzie. Ze houdt zich intensief bezig met ecopoëzie, in haar werk gaat ze diep in op urgente zorgen betreffende de kwetsbaarheid van het milieu en op de levens van haar voorouders. Ze heeft tien dichtbundels gepubliceerd (meest recent, *Your Kingdom,* 2023) en een trilogie van niet te classificeren hybride werken, soms non-fictie genoemd, soms memoires, soms fictie: *The Book of Jon* (2004) en *You Animal Machine* (2004), en, meest recent, *Memory Rehearsal* (2026). Naast andere eerbetuigingen, heeft ze twee National Endowment for the Arts fellowships toegekend gekregen, een Fulbright Artists fellowship en een New York Foundation for the Arts Award in non-fictie.

OER DE SKRIUWER

Eleni Sikelianos is dichter, skriuwer, wurket gear mei oaren en is "in master yn it mingen fan sjenres." As learling fan de Naropa-dichters, is se in leat oan de beam fan de Outrider-poëzy. Se hâldt har yngeand dwaande mei ekopoëzy, yn har wurk giet se djip yn op urginte soargen oangeande de kwetsberens fan it miljeu en op de libbens fan har foarâlden. Sy hat tsien dichtbondels publisearre (meast resint, *Your Kingdom,* 2023) en in trilogy fan net te klassifisearjen hybride wurken, soms non-fiksje neamd, soms memoires, soms fiksje: *The Book of Jon* (2004) en *You Animal Machine* (2004), en, meast resint, *Memory Rehearsal* (2026). Njonken oar earbetoan, hat se twa National Endowment for the Arts fellowships takend krigen, in Fulbright Artists fellowship en in New York Foundation for the Arts Award yn non-fiksje.

ABOUT THE SERIES

Húshimmelje is a Frisian word that refers to the rituals of rearranging and cleaning the house. Unpacking boxes, organizing the basement, or tidying the kitchen before guests arrive. It asks one to revisit the past and reimagine a future. But what if instead of a single-family dwelling, the house here was a mirror of the lives it contains? What if people were houses? What if institutions and even nations were houses? What would be on their kitchen tables? What would be hidden in their basements? And what societal and political transformation would transpire from quotidian life changes both today and in the past?

Unpacking the House: The Library is a space for reimagining such rituals, and the intimacies they contain, by slowly collecting and commissioning texts at the intersection of art and literature. As part of Kunsthuis Syb's program, writers of different generations are invited to think these questions aloud—to unpack, and through this unpacking, to build a collective library.

The commissioned texts are developed in collaboration with editor Leah Whitman-Salkin and designer Sabo Day. New texts are regularly published trilingually in English, Dutch, and Frisian, and are made freely available as PDFs, as a way to widen accessibility and recall the nearly bygone *feuilleton* format of serialized distribution.

Authors include: Anne-Goaitske Breteler, Claire Fontaine, Brontez Purnell, Robert Glück, Eleni Sikelianos, Simon(e) van Saarloos

OVER DE SERIE

Húshimmelje is een Fries woord dat verwijst naar de rituelen van het schoonmaken en opnieuw een plek geven van dingen binnenshuis. Het uitpakken van dozen, het reorganiseren van het souterrain of het opruimen van de keuken voordat er gasten komen. Het vraagt van je dat je nadenkt over het verleden en ook over een mogelijke toekomst. Maar wat als het huis, in plaats van de woning van een gezin, een spiegel was van de levens die erin geleefd worden? Wat als mensen huizen waren? Wat als instituties en zelfs landen huizen waren? Wat zou er op de keukentafels liggen? Wat zou er verborgen zijn in de souterrains? En welke maatschappelijke en politieke transformatie zou er voortkomen uit de dagelijkse veranderingen in zowel hedendaagse levens als levens in het verleden?

Unpacking the House: The Library is een ruimte waar zulke rituelen en de intimiteit die ze bevatten opnieuw worden vormgegeven, door langzaam te verzamelen en opdrachten te geven voor het schrijven van nieuwe teksten op het snijvlak van kunst en literatuur. Als onderdeel van Kunsthuis Sybs programma zijn schrijvers van verschillende generaties uitgenodigd deze vragen hardop te denken – om uit te pakken en door dit uitpakken een collectieve bibliotheek te bouwen.

De teksten zijn ontstaan in samenwerking met redacteur Leah Whitman-Salkin en ontwerper Sabo Day. Nieuwe teksten worden met tussenpozen drietalig gepubliceerd in het Engels, Nederlands en Fries. Ze worden kosteloos aangeboden als pdf's, om ze breed toegankelijk te maken en het bijna vergeten *feuilleton*-format van verspreiding in series opnieuw vorm te geven.

Met bijdragen van: Anne-Goaitske Breteler, Claire Fontaine, Brontez Purnell, Robert Glück, Eleni Sikelianos, Simon(e) van Saarloos

OER DE RIGE

'Húshimmelje' is in Frysk wurd dat ferwiist nei de rituelen fan it himmeljen en wer in plak jaan fan dingen yn 'e hûs. It útpakken fan doazen, it reorganisearjen fan it sûterrên of it opromjen fan 'e keuken foar't der gasten komme. It freget fan dy datst neitinkst oer it ferline en ek oer in mooglike takomst. Mar wat as it hûs, yn stee fan de wenning fan ien húshâlding, in spegel wie fan de libbens dy't deryn libbe wurde? Wat as minsken

huzen wiene? Wat as ynstitúsjes en sels lannen huzen wiene? Wat soe op ’e keukenstafels lizze? Wat soe ferburgen wêze yn ’e sûterrêns? En watfoar maatskiplike en politike transformaasje soe fuortkomme út de deistige feroaringen yn libbens fan hjoed-de-dei likegoed as fan dy yn it ferline?

Unpacking the House: The Library is in romte dêr’t sokke rituelen en de yntimiteit dy’t se ynhawwe op ’e nij foarmjûn wurde, troch stadich te sammeljen en opdrachten te jaan foar it skriuwen fan nije teksten op it snijflak fan keunst en literatuer. As ûnderdiel fan Keunsthûs Sybs programma binne skriuwers fan ferskillende generaasjes útnûge om dizze fragen lûdop te tinken – om út te pakken en troch dit útpakken in kollektive biblioteek te bouwen.

De teksten binne ûntwikkele yn gearwurking mei redakteur Leah Whitman-Salkin en ûntwerper Sabo Day. Nije teksten wurde mei tuskenskoften trijetalich publisearre yn it Ingelsk, Nederlânsk en Frysk. Se wurde fergees oanbean as pdf’en, om se breed tagonklik te meitsjen en it hast fergetten *feuilleton*-format fan fersprieding yn rigen op ’e nij foarm te jaan.

Mei bydragen fan: Anne-Goaitske Breteler, Claire Fontaine, Brontez Purnell, Robert Glück, Eleni Sikelianos, Simon(e) van Saarloos

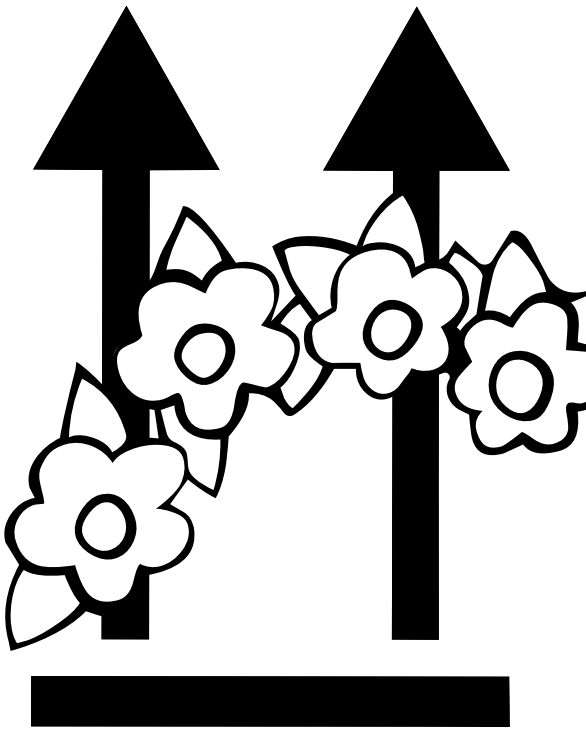
UNPACKING THE HOUSE: THE LIBRARY
Memory Rehearsal by Eleni Sikelianos

Translator/Vertaler/Oersetter: Janneke Spoelstra
Editors/Redactie/Redaksje: Arnisa Zeqo & Leah Whitman-Salkin
Graphic Design/Grafisch Ontwerp/Grafysk ûntwerp: Sabo Day, with/met/mei Augustinas Milkus
Graphic Design, original version / Grafisch Ontwerp, oorspronkelijke versie / Grafysk Ûntwerp Woarspronklike ferzje: HR Hegnauer

Excerpted from Eleni Sikelianos, *Memory Rehearsal* (City Lights, 2026).
Reproduced with permission by the author.
Fragment uit Eleni Sikeliano’s, *Memory Rehearsal* (City Lights, 2026).
Uitgegeven met toestemming van de auteur.
Fragmint út Eleni Sikeliano’s, *Memory Rehearsal* (City Lights, 2026).
Utjûn mei tastimming fan de auteur.

Kunsthuis Syb
Director/Directeur/Direkteur: Arnisa Zeqo
Project Leader/Projectleider/Projektlieder: Gisanne Hendriks
Communication/Communicatie/Kommunikaasje: Anna Lillioja
Interim Communication/Communicatie/Kommunikaasje: Titus Nouwens
Assistant Curator/Assistent Curator/Assistint Kurator: Fiadhira Rasyah
Curatorial Studies Intern/Stagiair/Stazjêr: Emily O’Brien
Graphic Design/Grafisch Ontwerp/Grafysk Ûntwerp: Sabo Day, with/met/mei Augustinas Milkus
With thanks to/Met dank aan/Mei tank oan: Alice Conforti

Supported by/Met steun van/Mei stipe fan:
Mondriaan Fonds
Provinsje Fryslân

mondriaan fonds

Provinsje Fryslân